

Característiques: Home racialitzat. De més de 25 anys.

FRAGMENT 1

AARON. Venus, senyora, us governa el desig;
pero el meu, es Saturn qui me'l domina.
¿Qué significa el meu esguard, trist i sinistre?
No, senyora, aquests signes no són pas els de Venus.
Duc la venjança al cor i la mort a la mà;
i al cap em martellegen la sang i la venjança.
Escolteu-me, Tamora, emperadriu de la meva ànima,
que no espera altre cel, llevat del vostre:
a Bassià ja se li acosta l'hora del judici;
avui perdrà la llengua la seva enamorada;
i els vostres fills es rentaran les mans
amb la seva sang de Bassià.
¿Veieu aquesta carta? Agafeu-la, si us plau,
doneu al rei aquesta prova de conspiració fatal
No em pregunteu res més, perquè ens espien.
Una part del botí que desitgem
s'acosta cap aquí, i està molt lluny
de pensar que la vida se li acaba.

(la malenconia el domina)

FRAGMENT 2

AARON. Primer, heu de saber que l'he tingut
amb l'emperadriu.
Res, Luci, res; només una obra de caritat,
comparat amb el que ara us contaré.
Van ser els seus dos fills que van matar Bassià,
i van tallar la llengua a la vostra germana
li van tallar les mans
i la van deixar com ja sabeu.
Jo vaig arrossegar el vostre germà a aquella prada
on van trobar el cos mort de Bassià.
Jo vaig escriure aquella carta que va trobar Andrònic
vaig amagar l'or esmentat a la carta,
aliat amb la Reina i els seus fills.
¿Què no s'ha fet, que no us donés motius de sofriment
on no hi hagi la meva part de malvestat?
Amb enganys, jo vaig fer que el vostre pare
perdés la mà, i, quan la vaig tenir,
me'n vaig haver d'anar per riure tant
que gairebé se'm va partir en dues parts el cor.
I jo estava espiant per un clivell del mur
quan, per la seva mà, va rebre el cap dels seu bon fill,
vaig contemplar les seves llàgrimes,

i em vaig fer un tip de riure fins al punt
que, de tant riure, vaig plorar com ell
I quan vaig explicar a l'emperadriu tot aquest joc,
quasi es va desmaiar de gust pel meu relat,
i em va fer vint petons per aquestes notícies.
I no tinc remordiments per aquests fets
Fins i tot ara, maleeixo els dies
(tannateix convençut que me'n queden ben pocs)
que no em van deixar fer ni una maldat notòria,
com matar un home, o ordir la seva mort
acusar un innocent amb un fals jurament,
semblar l'enemistat entre els amics,
trenca el coll dels ramats dels homes pobres,
calar foc als pallers, de nit, i a les pallisses,
i fer que els autos l'apaguessin amb les llàgrimes.
Sovint he tret els morts dels seus sepulcres
i els he posat dempeus davant de casa seva
quan la família ja tenia la tristesa apagada,
i els he escrit a la pell, com a l'escorça dels arbres,
amb el meu ganivet i en lletra romana:
«No apagueu la tristesa, per més que estigui mort!»
Mireu, he fet mil coses terrorífiques
amb el mateix plaer de qui mata una mosca.
I, en efecte, el remordiment que tinc
és només de no haver-ne fet mil més.
¿Per què la ira i el furor han de ser muts?
No sóc cap criatura, jo, perquè amb vils precés
m'hagi de penedir de tots els mals que he fet.
Deu mil de molt pitjors en cometria,
si pogués fer la meva voluntat.
Si mai he pogut fer una bona acció,
me'n penedeixo des del fons de l'anima.